

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : στὸ «ΑΚΑΔΗΜΑ ΓΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

Ἔδδος Ἀκαδημίας 40

Συντρομὴ χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ κίβσκια καὶ πουλιέται 20 λεπτά τὸ φύλλο.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

7—

XVII

Μέσα στοὺς καπνοὺς τῆς φωτιᾶς βλέπω νὰ λυθῶνουν
δυὸ μάτια. Γυμνάσῃκων τὰ χέρια, μὰ δὲν μπορῶ νὰ
τὰ σώσω. Μόνο οἱ σάρκες μου κατακαίγονται. Ὡ μά-
τια, ποὺ σὰς κρατοῦσεν ἀκοίμητα καὶ τεντωτὰ ἡ Ἰδέα.
Ἀκολουθώντας τὴν ἴδια μοίρα, ἀνοίγω τὰ σπλάχνα
μου γιὰ νὰ δεχτῶ τὰ ἀποκαθία σας. Ἰδρία τῶν τά-
φων θὰ γίνω, καὶ στὸ διάβα μου θὰ εὐωδιάζω καὶ θὰ
φέγγω, δίχως οἱ ἄνθρωποι νὰ ξέρουν γιατί.

XVIII

Εἶμαι ἡ ἄλλη γυναίκα, ποὺ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν ἔρημο
τῆς ζωῆς. Ἀνθρωποὶ δὲ μὲ ἀγγιξαν, πουλιά μὲ γλυ-
κοτραγοῦδῃσαν μόνο. Τὸ λαγῆνι μου εἶνε γεμάτο ἀπὸ
τὸ νερὸ τῶν πηγῶν. Ὅποιος πιεῖ, θὰ μάθῃ νὰ ζεῖ καὶ
νὰ πεθαίνει.

XIX

Βαθειά, στοὺς ἴσκιους τοῦ κλεισμένου σπιτιοῦ, ξεχω-
ρίζει ἓνα βάζο μὲ κατακόκκινα ρόδα. Εἶναι τὸ μόνο
σημεῖο ποὺ χαμογελάει. Μπαίνει ἡ γυναίκα καὶ καθὼς
πληθαίνει κοντά, τὸ χρῶμα του ἀντιφεγγίζει στὸ χλωμὸ
μέτωπό της, σὰ φλόγα μακρυνῆ. Σιωπὴ τριγύρω.
Ἀπλώνει τὸ χέρι, παίρνει ἓνα ρόδο καὶ τὸ βάζει στὸ
στήθος της. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ κρατᾷ, καὶ τὸ ρόδο πέ-
φτει στὸ πάτωμα.

XX

Ἐπῆραν τὸ μονοπάτι κι' ἀνέβηκαν. Ἐφτασαν τὴν
κορφὴν τοῦ βουνοῦ καὶ τὴν ξεπέρασαν. Ξεπέρασαν καὶ
τὰ σύγνεφα. Ἀδρασκέλισαν καὶ τοὺς φράχτες τῆς νύ-
χτας καὶ φτάσανε στὸ πρῶτο δπάλλιο ξημέρωμα. Νά,
τώρα οἱ κατοικίες τῶν θεῶν, ὁρατὲς γιὰ ἔσους ξέρουνε
νὰ ἀνεβαίνουν. Στάθηκαν ἐκστατικοί, δακρυσμένοι,
δλότρεμοι. Ἀπὸ τὰ μέτωπά τους περνοῦσε παράξενο
ἄστραμα. Ἄδρες παραδεισεῖνες τοὺς χτύπησαν καὶ μυ-
ρωδιὲς ἀνείπωτης ζωντανάδας. Ἀνακρούσματα ξανα-

γεννημοῦ ἀντηχῆσαν μέσα τους. Πᾶνε καὶ οἱ δικοί.
Ὁ γήινος δρόμος τους γραμμούλα ποὺ τὴν ἔσδυσε τὸ
ἀνέβασμα. Ἐγυρε ὁ ἔνας στὸν ἄλλον καὶ λησμονήθη-
καν ἔτσι.....

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΑΓΑΠΗ

Χαλάστρας ἀνάσα καὶ θλίψης μαυρίλα.
Ὁ χάρος τραγᾷ δροσάτα κορμιά.
Ποτάμια καὶ λίμνες τ' ὀλόφλογον αἶμα
καὶ πέλαο τὸ δάκρυ ὁ πόνος γεννᾷ.

Μὰ μέσ στην πνοὴ ποὺ τὸν κόσμο μαραίνει,
ἀπάνεμη μιὰ ἄκρη παντοῦ θὰ βρεθῆ
ποὺ ὡς ἄνθος ποὺ σ' ἔρμα χαλάσματα ἀνθίζει,
τ' ὄραϊο τῆς ἀγάτης φιλιὲ θὰ κρυφτῆ.

Κι' ἂν ἔχει γιορτάσι ὁ πόνος κι' ὁ χάρος
γλεντάει τί τάχα; τὸ νοιώθει ἡ χαρά;
Ὡ σὺ τῆς ζωῆς μας χαμόγελο μόνο,
ποὺ ἀνέσπερο φέγγεις σὲ σκότη βαθειά!

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΜΑΤΡΕΣ ΩΡΕΣ

Τουτηδὰ τὴν ὥρα
Μάνιασε τ' ἀγέρι,
Νύχτωσε στὴ χώρα
Καὶ μὴτ' ἔν' ἀστέρι.

Μὲς στὴ μαύρη πίσσα
Χάνεται τὸ μάτι —
Στὸν Ἄδη λὲς ἴσα
Πᾶει τὸ μονοπάτι.

Τὸ φανάρι παίρνω,
— Μέριασε μαυρίλα, —
Τὸ βῆμα μου σέρνω
Κεῖ ποὺ πάν' τὰ φύλλα...

Ἄκου, ὦ συφορὰ του —
Ποιόν τὸ πνεῦο κρατᾷ; —
Τραβάει τὰ μαλλιά του
Καὶ μὲ βιά τὰ βγάζει

Πάνω, κάτω, γύρα
Φρενιάζουν τὰ πάθη —
Δὲς τὴν κακομοῖρα
Τὴν ἐλιά, τρελλάθη!

Τὸ φανάρι φέρνω,
Μὲς στὰ σάτια φύλλα
Τὸ βῆμα μου σέρνω, —
Μὰ ἴπο τὴ μαυρίλα

Νά ὁ βοριάς σαλτάρει
ξάφνου καὶ μουγρίζει —
Χυμᾷ στὸ φανάρι
Καὶ μοῦ τὸ τσακίζει.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ